

ПРОБЛЕМА ЕФЕКТИВНОГО ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ

Земельні ресурси – це землі, що використовуються або можуть бути використані для сільського чи лісового господарства, містобудівництва та ін.

Необхідність ефективного використання земельних ресурсів зумовлюється тим, що вони забезпечують життєдіяльність населення держав, створюють сировину для переробної промисловості, становлять основу для продовольчої безпеки країни.

У сучасному світі існує проблема раціонального використання землі. Всі країни зацікавлені в ефективній експлуатації земельних ділянок. Адже земля є джерелом природних ресурсів, територія для будівництва виробничих будівель, кількісно обмеженим та невідтворюваним фактором.

Під ефективністю використання земель у сільському господарстві необхідно розуміти економічний результат від використання сільськогосподарських земель. Треба запобігати масовому порушенню вимог раціонального та ефективного використання угідь, скороченню або припиненню робіт з комплексної агрохімічної меліорації земель, заходів щодо запобігання ерозії ґрунтів, інші роботи, спрямовані на підвищення родючості ґрунтів. Зменшувати кількість земель, які не є задіяні у виробництві. Власники, які не зацікавлені у використанні землі повинні здавати їх в оренду або продавати особам, які спроможні використати їх більш раціонально.

Особливість земель промисловості полягає в тому, що вони використовуються або призначені для забезпечення діяльності промислових підприємств і експлуатації об'єктів промисловості. Землі, які є не придатні для ведення сільського господарства повинні використовуватися як землі підприємств, транспорту тощо. Забудова площ залягання корисних копалин загальнодержавного значення, а також будівництво на ділянках їх залягання споруд, не пов'язаних з видобуванням корисних копалин проводиться не може.

На нашу думку, головною метою земельної політики має бути стабільність та ефективність функціонування системи.

А. Нагорняк

Науковий керівник: к.е.н., доц. Комаринець С.О.

ЦИФРОВА ЕКОНОМІКА: ПОТОЧНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

У ХХІ столітті інформаційні технології керують людством, відбувається повне оцифрування всіх сфер життя суспільства.

Концепцію розвитку цифрової економіки в Україні було затверджено 17 січня 2018 року Кабінетом Міністрів. Було створено низку інституцій для розвитку цифрової економіки держави. Ця концепція є складовою дієвої розбудови цифрової економіки Європи.

В Україні успішно функціонують цифрові економічні проекти, такі як електронна система закупівель “ProZorro”, портал державних послуг iGov.

Держава володіє суттєвим інформаційним потенціалом. Високо розвинений ринок цифрових продуктів і послуг (здебільшого у сфері експорту, а саме ІТ-аутсорсинг).

Україна робить перші кроки у напрямку оцифрування і наразі суттєво відстає від провідних економік світу, тому існує ряд необхідних першочергових заходів щодо подолання «цифрового розриву»:

- забезпечення доступу громадян до ширококутного інтернету;
- створення нових можливостей для розвитку інновацій;
- розвиток ІТ-аутсорсингу;
- розробка державних програм підтримки та просування українських стартапів та цифрових продуктів.

Вагомими причинами для форсованого розвитку цифрової економіки України є не лише стрімкий економічний розвиток держави та наближення до провідних економік, а й численні позитивні ефекти після її впровадження. Перевагами переходу на цифрову економіку є:

- нові робочі місця (цифрові проекти потребують великої кількості фахівців);
- швидкість та ефективність прийняття рішень;
- підвищення загального рівня кваліфікації кадрів;
- підвищення рівня мотивації працівників (висока зацікавленість у виконанні прямих обов'язків (за рахунок мінімізації рутини));
- скорочена кількість помилок, неточностей;
- максимальна оптимізація роботи (в т.ч. за рахунок розвинутого аутсорсингу);
- мінімізація витрат на HR (концентрація на якості, пришвидшення та здешевлення пошуку кадрів);
- низка переваг електронного документообігу.

Отже, Україна має потенціал до максимально швидкого переходу на цифрову економіку. Необхідно набирати оборотів у всіх ІТ-впровадженнях, чітко окреслювати та якісно вирішувати всі завдання, які стоять на шляху оцифрування.

Л. Николишин

Науковий керівник: к.е.н., доц. Комаринець С.О.

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ВІДКРИТТЯ РИНКУ ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ

У будь-якій великій аграрній державі ринок землі є ключовим активом для прозорого та якісного регулювання земельних відносин. Станом на осінь 2019 року Україна є одною з небагатьох країн, у яких досі не знятий мораторій на продаж землі. Держава за термінами здійснення реформи займає одне з перших місць у Європі.

Уряд країни взяв курс на реалізацію земельної реформи. Водночас, є велика кількість проблем перебудови такого типу, які потрібно вирішити до запуску ринку землі. В першу чергу необхідно прийняти “Закон про обіг земель сільськогосподарського призначення”, що дасть якісне підґрунтя для подальшого успішного запровадження земельної реформи. Також обов’язковим є завершення розмежування державної, комунальної та приватної власності, а також створення Державного земельного банку, що дозволить прозоро укладати договори купівлі-продажу землі. Одною з найголовніших проблем відкриття ринку землі є підпільне незаконне обробляння землі, в якому держава не бере жодної участі та не виконує регулюючої функції у зв’язку з відсутністю доступу до цих процесів. Саме тому необхідно провести глобальну інвентаризацію земельної власності, що дозволить детінізувати аграрний сектор та регулювати ринок землі відповідно до вимог ринку та чинного законодавства.

Ці всі зміни потрібні у першу чергу для реалізації конституційного права кожного громадянина розпоряджатись своєю землею законно та головне вигідно. За допомогою ринку землі вартість оренди земельних ділянок збільшиться з 400-800 грн/га до 400-500 доларів США/га. Світовий банк прогнозує близько 0.75-1.5 млрд доларів США доходу на рік. Також запровадження ринку землі сприятиме залученню інвестицій до країни та створенню нових робочих місць, що в сукупності призведе до стрімкого росту національної економіки та покращення інвестиційного клімату в країні.

Пачок Святослав

Науковий керівник: к.е.н., доцент Русін М. В.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ У СВІТІ ТА В УКРАЇНІ

У сучасному світі цифрова економіка – це комунікаційне середовище економічної діяльності в мережі Інтернет яке полягає в тому, що лідерів на ринку визначає не довга історія успіху, вартість активів та великий бюджет, а здатність змінюватись та адаптувати свій бізнес до нових умов, підвищення ефективності та можливості стрімкого конкурентного розвитку підприємств завдяки цифровим технологіям.

Становленню цифрової економіки значну увагу приділяли вітчизняні та зарубіжні дослідники, а саме: І. Ансофф, С. Веретюк, С. Войтко, О. Гусева, І. Зеліско, Б. Кінг, І. Ковшова, П. Стецюк, Е. Тоффлер та інші. Незважаючи на численні наукові дослідження, потрібні уточнення сутності та особливостей прояву цифрової економіки, виявлення її впливу на умови господарювання й управління підприємствами, окреслення передумов та можливостей.

Основними соціальними перспективами розвитку цифрової економіки є впровадження ефективної політики на ринку праці, орієнтованої на новітні технології та інновації, мобільність працівників, використання соціальних мереж для формування бренду країни і розвитку загальних соціальних цінностей в суспільстві, впровадження основних напрямків концепції цифрової науки для інтеграції в науковий простір [1].

Для широкого загалу «цифрова економіка» означатиме новий рівень цифрових сервісів, коли в онлайн переходять оплати комунальних платежів, через смартфон ми реєструємося в черзі, оплачуємо купівлю товарів тощо. А для промислових підприємств перехід в цифрову економіку отримав визначення в світі як Industry 4.0. Особливість же українського цифрового розвитку в тому, що користувачі і бізнес значно випереджають державу і промисловість. Наші малий і середній бізнеси вже працюють в Інтернеті і здебільшого використовують цифрові методи просування своїх послуг. Але держава і велика промисловість в Україні кардинально відстали. Ще складніша ситуація у великому промисловому секторі. Ідея оновлення старого промислового виробництва не нова, але реалізується вкрай повільно [2].

Причини такої ситуації різні, перш за все кризові явища в економіці, низька довіра населення до цифрової техніки та їхня неготовність до переходу на нові технології. Слід також враховувати і значний ризик, пов’язаний з цифровими операціями, оскільки права на конфіденційність часто є слабо захищеними в країнах з перехідною економікою, що перешкоджає розвитку нових технологій [2].